

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Brevis Et Vtilis Commentarivs In Priorem Epistolam Pauli
ad Corinthios, & in aliquot capita secundæ**

Melanchthon, Philipp

Vitebergæ, 1561

VD16 M 2618

Quotquot enim promissiones Dei, in ipso sunt Etiam & Amen.

urn:nbn:de:hbz:466:1-36296

II. EPISTOLA AD

quoque iusticia bonæ conscientia, & necesse
est eam tueri, & calumnijs opponenda est,
quia nequaquam confirmanda sunt calumnia-
torum mendacia. Ait enim uox diuina
Non dices falsum testimonium

Hinc & disputatio in libro Iob intelli-
gi potest. Fatetur se non esse iustum coram
Deo, & inquit capite nono: Verè scio
quod non iustificetur homo coram Deo.
Item, Deus est, cuius iræ nemo resistere
potest. Sed affirmat se nullum habere
uulnus conscientia, sicut eum accusabat
sui amici. Non docui falsa, mea guberna-
tio non fuit Tyrannica, non sum pollutus
adulterijs. Ideo inquit capite 27. Ius-
tificationem meam, quam cæpi tenere,
non deseram. Neque enim reprehendit
cor meum in omni uita mea.

*Quotquot enim promissiones
Dei, in ipso sunt Etiam
& Amen.*

Nondum recitauit causam, cur non
dierit Corinthum, sed tantum ait,
esse leuitati tribuendum, quod iter
lit. Addit autem signum, quo ostendit

nōn esse uanum & leuem, quia inquit, cognouistis me in ministerio meo fuisse ueracem, & doctrinam in uobis efficacem fuisse, Vos dona Spiritus sancti accepisse, & multis miraculis Deum testificatum esse, me nequaquam esse impostorem. In hanc sententiam inquit: Fidelis est Deus, quod sermo noster apud uos non fuit etiam & non, sed uerax & efficax in Deo.

Deinde addit generalem sententiam, promissiones diuinas ratas & firmas esse.

Postq̄ uerò tradidit generalem sententiam de promissionibus diuinis, addit exemplum de sese & de Ecclesia Corinthia: Cum promissiones sint ratæ, & in Euangelio certum sit promissa esse hæc bona, reconciliationem & Spiritum sanctum, & hæreditatem uitæ æternæ, non existimandum est, nostras conciones tantum esse inania *δελκτῆρια*, sicut pueris narrantur fabellæ de fortunatis Insulis, aut de campo Elisio, sed certissimum est, nos bona promissa in Euangelio accipere, & iam sentitis in corde initia nouæ lucis & Spiritum sanctum, qui est pignus & arrabo, qui ostendit certo Deum nobiscum esse, et nobis daturum esse uitam æternam. Hac sententie membrorum considerata, oratio magis
perspi-

II. EPISTOLA AD

perspicua erit, et magnitudo rerum de quibus loquitur, magis conspicietur.

Sciunt iuniores uocabulum arabo factum esse ex Ebræo ארבעה quod significat spondit, seu fide iussit. Inde arabo dicitur proprie in emptionibus aliquod datum ad hoc, ut sit testimonium confirmatæ emptionis. Ita effusio Spiritus sancti in corda credentium, quam sentiunt uera consolatione, est testimonium reconciliationis & præsentia Dei, & uentura hæreditatis uitæ æternæ. Sicut Romanus 8. dicitur: Ipse Spiritus testificatur nobis spiritu nostro, quod simus filij Dei. Si autem filij, etiam hæredes sumus. Sic & apud Zachariam dicitur: Effundam super domum Dauid Spiritum gratia & precum. Nominat Spiritum gratia, Spiritum sanctum procedentem à patre & filio, erigentem nos in ueris pauoribus, uera consolatione uiuificantem corda, quæ consolationem sentientes audemus accedere ad Deum & eum inuocare. Idcirco postea nominatur Spiritus precum,

ἐγὼ δὲ μάρτυρα τὸν θεὸν ἐπι-
καλοῦμαι.

HIC

HIC tandem iuramento addito recitat causam, cur non redierit Corinthum, Quia si uenisset, aliquos durius castigasset. Cum autem intellexisset, eos magno in dolore esse propter obiurgationem, quam in priore Epistola scripsit, noluit eis augere moesticiam durioribus exemplis, si reuersus aliquos fulmine Spiritus sui interfecisset, ut Petrus Ananiam interfecit. Hic apparet, quātum incendiū fuerit in Apostolica indignatione & zelo. Significat igitur, ideo se non rediisse Corinthum, ne ea indignatio corā magis inflammaretur, sicut alioqui prudentes, cum sentiunt se irasci, uitant congressus eorum, quibus irascuntur.

Obseruandum est autem hoc loco exemplum iuramenti, quod ostendit, concessum esse Christianis iurare, ut alibi copiosius dicitur.

Inde autem existimari potest, fuisse magnas causas huius indignationis. Haud dubie aliqui fanatici & superbi Pseudoapostoli cum sua factione ualdē turbauerant Ecclesiam Corinthi. Sed tamen Paulus iram reprimat. Quare mox recitata causa, cur non uenerit, intexit occupationem, ut occurrat tacitae obiectioni. Pote-

X rans

II. EPISTOLA AD

rant enim aliqui minus uerecundi dicere:
 Quid minitaris nobis? Quale imperium
 tibi sumis? non ideo amplexi sumus Eu-
 angelium, ut tu in nos Tyrannidem exer-
 ceas, si tam periculosa seruitus ferenda est,
 potius ad Ethnicos redeamus. Huic ob-
 iectioni occurrit hoc modo: Non mihi
 sumo in uos imperium. Non quero po-
 tentiam aut opes, sed minister sum salutis
 uestræ, idque dicit blandius, gaudij uestræ
 sequor regulam mihi à DEO traditam,
 qui hoc nostro ministerio uocat uos ad
 salutem, in quo tantum ea ago, iuxta
 regulam à Deo traditam, quæ uobis salu-
 taria sunt: Et hæc donec fide statis, uobis
 grata erunt.

Iam hic discrimen politicæ potestatis
 & ministerij Euangelici consideretur, &
 aliàs sæpè dicitur. Potestas politica
 corporali coerces, & punit inuitos,
 Romani recepta Capua, Senatores Capua-
 nos ad palum deligatos securi percussit,
 runt inuitos, Sed potestas Ecclesiastica
 nil agit uel corporali, non habet ar-
 ma & exercitum. Hæc ali-
 bi copiosius enar-
 rantur.

CAPVT